

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 598

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 11 august 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 386 din 26 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.....	2-3		
Decizia nr. 393 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	3-6		
Decizia nr. 403 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, precum și a dispozițiilor art. 35 alin. (2) și art. 45 alin. (1) din Legea			
		nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	7-11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		665. — Hotărâre privind reglementarea situației juridice a unui imobil destinat construcției Complexului Național de Tenis din cadrul Complexului Sportiv Național „Lia Manoliu”	12
		666. — Hotărâre privind organizarea și funcționarea Consiliului pentru avizarea autorizării prin licență a operațiunilor cu produse cu dublă utilizare	13-14
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI			
		76. — Ordin pentru modificarea Metodologiei de monitorizare a pieței cu amănuntul de energie electrică, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 60/2008.....	15
		77. — Ordin privind modificarea Metodologiei de monitorizare a pieței angro de energie electrică pentru aprecierea nivelului de concurență pe piață și prevenirea abuzului de poziție dominantă, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 35/2006	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 386**

din 26 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași în Dosarul nr. 1.088/316/2012 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 232D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menționează jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Decizia nr. 164/2014 din 25 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.088/316/2012, **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.**

5. Excepția a fost ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, aflată în stadiul procesual al recursului.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul consideră, în esență, că textul de lege criticat contravine principiului neretroactivității legii, întrucât se aplică și unor situații care au luat naștere înainte de intrarea sa în vigoare, și principiului *tempus regit actum* și, prin aceasta, dispozițiilor Codului civil referitoare la aplicarea în timp a legilor. De asemenea, afirmă că textele criticate vizează o singură ipoteză, aceea a tarifelor aplicate și contestate, fără a face

referire la tarifele aplicate și necontestate sau contestate tardiv, aspect ce creează discriminare între categoriile de contravenienți corespunzătoare acestor situații.

7. **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate. În raport cu cuantumul tarifului de despăgubire și cu autoritatea la bugetul căreia se virează sumele respective, instanța apreciază că acest tarif are caracterul unei sancțiuni contravenționale, intrând sub incidența excepțiilor prevăzute de art. 15 din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 24 iulie 2012, potrivit căreia „*Tarifele de despăgubire prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a prezentei legi se anulează.*”

12. În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii și ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici identice cu cele din prezenta cauză, formulate de același autor al excepției, dar în alte dosare. Spre exemplu Decizia nr. 112 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 25 aprilie 2014, Decizia nr. 36 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2014, Decizia nr. 505 din 5 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 47 din 21 ianuarie 2014, și Decizia nr. 385 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 25 noiembrie 2013.

14. Astfel, Curtea Constituțională, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, a reținut că prin reglementările cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România reprezintă transpunerea în legislația națională a Directivei nr. 1.999/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 1999 de aplicare a taxelor la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri. Astfel, legiuitorul a instituit obligația plății unui tarif pentru utilizarea rețelei de drumuri naționale din România, aplicabil tuturor utilizatorilor români și străini pentru toate vehiculele înmatriculate care sunt folosite pe rețeaua de drumuri naționale din România.

15. Potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, fapta de a circula fără a deține rovineta valabilă constituie contravenție continuă și se sancționează cu amendă, iar cuantumul amenzilor este prevăzut în anexa nr. 2. De asemenea, alin. (3) al art. 8 impunea contravenientului obligația de a achita, pe lângă amenda contravențională, cu titlu de tarif de despăgubire, în funcție de tipul vehiculului folosit fără a deține rovineta valabilă, sumele stabilite potrivit anexei nr. 4. Legea nr. 144/2012, prin art. I pct. 2, a abrogat dispozițiile

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași în Dosarul nr. 1.088/316/2012 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 393

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean — președinte
Valer Dorneanu — judecător
Toni Greblă — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Daniel Marius Morar — judecător

Mona-Maria Pivniceru — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ingrid-Alina Tudora — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, art. 33 alin. (1) și (2), precum și a celor ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Izraelian Jasmine Hasmic, Menzildjian Lidia Nilda și Menzildjian Anelga în Dosarul nr. 50.142/3/2011 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 625D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, când a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Având în vedere acest aspect, Ministerul Public pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013. Referitor la prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 95/2014 și nr. 122/2014, iar în ceea ce privește prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât aceste prevederi de lege nu sunt aplicabile în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 50.142/3/2011, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, art. 33 alin. (1) și (2), precum și a art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost invocată de Izraelian Jasmine Hasmic, Menzildjian Lidia Nilda și Menzildjian Anelga într-o cauză având ca obiect „soluționare notificare, în temeiul Legii nr. 10/2001”, în contradictoriu cu pârâțul municipiul București, prin primarul general.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că aplicarea prevederilor art. 4, art. 33 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 unui litigiu în curs de soluționare ar conduce la aplicarea retroactivă a legii noi, cu încălcarea principiului „*tempus regit actum*”, având în vedere că acțiunea introductivă a fost formulată sub imperiul vechii reglementări, respectiv a Legii nr. 10/2001. Apreciază astfel că este firesc ca litigiile pornite în temeiul legii vechi să urmeze regimul juridic existent la data formulării acțiunii.

6. Autorii excepției apreciază că prin aplicarea retroactivă a dispozițiilor Legii nr. 165/2013 litigiilor în curs de judecată se ajunge la încălcarea principiului egalității în fața legii, consacrat de Constituția României, precum și a art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea discriminării. Consideră că intervenția legislativă în procesele în care participă statul este o formă a inegalității de arme, cu încălcarea dreptului la un proces echitabil. Împrejurarea că a intervenit o lege nouă, care acordă entităților noi termene pentru soluționarea administrativă a unor cereri formulate în urmă cu 12 ani, nu poate fi considerată a fi compatibilă cu dispozițiile constituționale și convenționale care consacră dreptul la un proces echitabil, sub aspectul duratei procedurii. Sub acest aspect, apreciază că există o inegalitate în drepturi între persoanele care s-au putut adresa instanței de judecată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 și cele care, ulterior apariției acestei legi, trebuie să aștepte epuizarea unei noi proceduri administrative care se va întinde pe o perioadă îndelungată de timp, datorită termenelor înlocuite de noul act normativ, în care entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În acest context, arată că prin art. 33 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 165/2013 (ipoteză în care se regăesc autorii excepției), se stabilește un termen de minimum 4 ani în care o persoană ar putea acționa în justiție pentru refuzul entității administrative de a-i soluționa cererea. Acești 4 ani rezultă din calculul termenului de 36 de luni care curge de la data de 1 ianuarie 2014, la care se adaugă cele 6 luni prevăzute de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013. Așa fiind, arată că prevederile art. 33 alin. (1) lit. c) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 aduc atingere și dreptului de acces la justiție, drept a cărei exercitare nu este posibilă în interiorul termenelor stabilite de textele de lege criticate.

7. De asemenea, autorii excepției apreciază că aplicarea art. 4 din Legea nr. 165/2013 proceselor în curs de soluționare ar reprezenta și o încălcare a art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sub aspectul valorificării „speranței legitime”.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 4 coroborate cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului neretroactivității legii, întrucât, de cele mai multe ori, instanțele judecătorești, în aplicarea acestor prevederi legale, au respins ca prematur introduse acțiunile, deși cererile de chemare în judecată au fost formulate în anii precedenți, anterior intrării în vigoare a noului act normativ. Față de această situație, Avocatul Poporului arată că art. 4 raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013, care dispune că noile dispoziții se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a acestei legi, are caracter retroactiv, întrucât acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 830/2008.

10. Avocatul Poporului consideră că art. 4 din Legea nr. 165/2013 încalcă și principiul egalității în drepturi, întrucât impune un tratament diferit între persoanele aflate în aceeași

situație, și anume cele care au introdus cereri de chemare în judecată pentru a solicita soluționarea pe fond a notificărilor formulate în baza Legii nr. 10/2001. Ca atare, apreciază că prevederile art. 4 raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri potrivit Legii nr. 10/2001.

11. De asemenea, apreciază că prevederile art. 4 raportate la cele ale art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 aduc atingere și accesului la justiție, deoarece, prin adoptarea unor astfel de norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizarea a justiției, întrucât excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, generează respingerea acțiunii. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 6/1992.

12. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție, precum și a celorlalte critici formulate, Avocatul Poporului apreciază că acestea nu pot fi reținute.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și art. 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut prin dispozițivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 4, art. 33 alin. (1) și (2) și cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Din motivarea excepției, Curtea reține că autorii acesteia critică prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33 alin. (1) și (2) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, prevederi de lege care constituie astfel obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia Curtea urmează a se pronunța.

Prevederile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică [...] cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, [...] la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 33 alin. (1) și (2): „*(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:*

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.”;

— Art. 35 alin. (2): „*În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.*”

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și art. 78 referitor la intrarea în vigoare a legii. De asemenea, prin raportare la art. 11 și art. 20 din Constituție, aceștia susțin că sunt încălcate și prevederile art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale art. 1 din Primul Protocol adițional la aceeași convenție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii acesteia susțin că aplicarea prevederilor art. 4 și art. 33 din Legea nr. 165/2013 unui litigiu aflat în curs de soluționare, pe rolul instanțelor, ar conduce la aplicarea retroactivă a legii noi, cu încălcarea principiului „*tempus regit actum*”, având în vedere că acțiunea introductivă a fost formulată sub imperiul vechii reglementări, respectiv a Legii nr. 10/2001. Analizând critici similare, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, apreciind că aplicarea retroactivă a reglementării de lege criticate generează încălcarea dreptului la un proces echitabil și al egalității armelor în procesul civil. Prin această decizie, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

18. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, excepția de neconstituționalitatea a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

19. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozițivului, cât și al considerentelor pe care acestea se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

20. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că acest text de lege reglementează căile de atac de care beneficiază persoana care se consideră îndreptățită, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013. Având în

vedere stadiul procesual al litigiului, și anume refuzul nejustificat al entității investite de a răspunde în termenul legal notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, Curtea constată că prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu au legătură cu soluționarea cauzei. Aceasta deoarece „*legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. Așa fiind, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei...[...], excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă.

21. Față de critica de neconstituționalitate a art. 33 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, autorii excepției susțin că există o inegalitate în drepturi între persoanele care s-au putut adresa instanței de judecată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și cele care, ulterior apariției acestei legi, trebuie să aștepte epuizarea unei noi proceduri administrative care se va întinde pe o perioadă îndelungată de timp, datorită termenelor instituite de noul act normativ. În legătură cu acest aspect, Curtea s-a mai pronunțat, în acest sens fiind Decizia nr. 95 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 5 mai 2014. Prin această decizie, Curtea a reținut că, deși prin art. 33 din Legea nr. 165/2013 este consacrat un tratament diferit pentru persoane aflate în aceeași situație, instituindu-se termene diferite (12 luni, 24 de luni, respectiv 36 de luni) de soluționare a cererilor formulate potrivit Legii nr. 10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de emitere a deciziei de admitere sau de respingere a acestora, acest tratament nu

poate fi considerat discriminatoriu dacă are o justificare obiectivă și rezonabilă.

22. Referitor la evaluarea existenței sau nu a discriminării în cazul aplicării unui tratament diferit la situații analoge, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „[...] tratamentul diferențiat al persoanelor aflate în situații similare [...] este discriminatoriu dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă; cu alte cuvinte, dacă nu urmărește un obiectiv legitim sau dacă nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele întreprinse și obiectivul avut în vedere” (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60).

23. Prin decizia precitată, Curtea a constatat că termenele introduse prin prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 au ca scop eficientizarea procedurilor administrative și, în final, respectarea drepturilor tuturor persoanelor interesate, reprezentând în același timp un scop legitim. Acestea sunt termene pe care legiuitorul și le-a asumat și pe care trebuie să le respecte, fără a interveni pentru amânarea aplicării lor, pentru că, în acest fel, s-ar goli de conținut dreptul consacrat de norma criticată și s-ar anula însuși scopul legii. Ca atare, Curtea a constatat existența unui raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

24. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 165/2013, la stabilirea termenelor prevăzute de prevederile art. 33 din acest act normativ s-au avut în vedere procedurile administrative necesare implementării noului cadru legislativ, alocările de resurse materiale și umane pentru ca autoritățile locale și centrale să își îndeplinească obligațiile legale prevăzute de noua reglementare, numărul mare de cereri și posibilitatea completării cu înscrisuri a dosarelor depuse la entitățile investite de lege. Așa fiind, Curtea a constatat că tratamentul juridic diferențiat instituit de textul de lege criticat are o justificare obiectivă și rezonabilă, astfel încât nu se constituie într-o încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 raportat la dispozițiile art. 16 din Constituție este neîntemeiată.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Izraelian Jasmine Hasmic, Menzildjian Lidia Nilda și Menzildjian Anelga în Dosarul nr. 50.142/3/2011 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 403

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, precum și a dispozițiilor art. 35 alin. (2) și art. 45 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și a prevederilor cuprinse în art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Lucian Ioan Herescu în Dosarul nr. 4.968/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 874D/2013.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, autorul excepției a depus mai multe acte în susținerea excepției, iar părțile Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor au depus puncte de vedere prin care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care susține, în esență, următoarele: din examinarea actelor depuse la dosar se constată că o parte din autoritățile publice cărora li s-au solicitat puncte de vedere nu au răspuns, iar Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor au depus puncte de vedere în care se solicită respingerea excepției, soluție față de care își exprimă dezacordul; deciziile nr. 528 din 12 decembrie 2013 și nr. 88 din

27 februarie 2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 24 ianuarie 2014 și Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, nu i se pot aplica deoarece se află într-o altă situație decât cele acolo reținute; la momentul introducerii cererii de chemare în judecată se pronunțaseră 4 hotărâri judecătorești definitive și irevocabile prin care instanțele obligaseră Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor la desemnarea unui evaluator, însă aceasta nu a luat nicio măsură, motiv pentru care a introdus cererea solicitând eliberarea titlului de despăgubire, precum și daune materiale și morale pentru întârzierea soluționării dosarelor; în prezent, pentru două dosare s-a dispus trimiterea la evaluator, iar într-un dosar s-a făcut raportul de evaluare; Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților a dispus aplicarea art. 4 din Legea nr. 165/2013, articol neconstituțional prin raportare la dreptul de proprietate și care creează discriminări între destinatarii legii; în prezent, potrivit Legii nr. 165/2013, evaluarea nu se mai face de către un expert, ci de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a legii, fără aplicarea indicelui de inflație, ceea ce este neconstituțional, deoarece duce la diminuarea despăgubirilor; prin Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România s-a introdus un nou alineat în art. 21 din Legea nr. 165/2013, potrivit căruia, pentru cazul în care nu se pot stabili amplasamentul sau caracteristicile tehnice ale imobilului evaluarea se va face prin aplicarea valorii minime prevăzute de grila notarială; tendința de reglementare în domeniul imobilelor confiscate abuziv este aceea de amânare a acordării despăgubirilor, motiv pentru care apreciază că prevederile Legii nr. 165/2013 sunt neconstituționale; termenele instituite prin acest act normativ nu corespund noțiunii de „termen rezonabil”, iar procedura instituită este una greoaie; statul și-a retras participațiile la Fondul Proprietatea, deși acesta funcționează în continuare; există un paralelism legislativ între Legea nr. 247/2005 și Legea nr. 165/2013, ceea ce aduce atingere prevederilor Legii fundamentale.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate

la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, ca urmare a admiterii excepției prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, arată că aceasta este inadmisibilă, textul de lege criticat neavând legătură cu soluționarea cauzei. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XXIII din Legea nr. 2/2013, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în materie.

6. În replică, autorul excepției arată că soluționarea dosarului său a fost întârziată excesiv prin aplicarea prevederilor art. XXIII din Legea nr. 2/2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Decizia nr. 4.368 din 21 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.968/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 și a prevederilor cuprinse în art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013.** Excepția a fost invocată de reclamantul Lucian Ioan Herescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva sentinței prin care s-a admis în parte acțiunea formulată de autor și a fost obligată Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor să emită un titlu de despăgubire; s-a respins cererea de emiteră a titlului de plată ca prematură și cererea de acordare a despăgubirilor materiale și morale ca neîntemeiată. Cererile de recurs au fost înregistrate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, care, prin Încheierea nr. 1.792 din 26 februarie 2013, în temeiul dispozițiilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013, a scos cauza de pe rol și a trimis dosarul, pe cale administrativă, Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Autorul a ridicat excepția de neconstituționalitate ce formează obiectul prezentului dosar, iar Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a depus note de ședință prin care a invocat excepția prematurității cererii de chemare în judecată.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că prevederile art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 aduc atingere art. 15 alin. (2) din Constituție referitor la principiul neretroactivității legii, deoarece în temeiul acestora Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a scos cauza de pe rol și a trimis dosarul pe cale administrativă Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, întemeiată pe textul de lege criticat, a avut ca efect întârzierea cu douăzeci și două de luni a judecării cauzei, aducând atingere prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. În plus, soluționarea cauzei în recurs se face de către aceeași instanță de judecată care a judecat fondul cererii.

9. Autorul excepției mai arată, în esență, că prin prevederile Legii nr. 165/2013 se creează o discriminare între acesta și cei care au beneficiat deja de despăgubiri, aducându-se atingere dreptului său de proprietate, precum și celor reținute în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*.

10. Termenele instituite prin prevederile art. 34 din Legea nr. 165/2010 aduc atingere prevederilor art. 44 alin. (1) din Constituție referitor la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, precum și art. 21 alin. (3) din Legea

fundamentală sub aspectul soluționării cauzelor într-un termen rezonabil.

11. Autorul face referire pe larg la circumstanțele speței, redă prevederile Legii nr. 165/2013 și modalitatea în care consideră că i se vor aplica, precum și ale Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*.

12. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată deoarece, prin modificarea de competență introdusă prin prevederile art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013, se aduce atingere dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție referitor la principiul neretroactivității legii, precum și principiului stabilității raporturilor juridice.

13. Neconstituționalitatea prevederilor art. 4 teza a doua raportate la prevederile art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 se impune a fi examinată prin prisma efectelor concrete pe care le produce asupra justului echilibru dintre părțile în litigiu. Astfel, există o inegalitate în drepturi între persoanele care s-au putut adresa instanțelor de judecată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, fără a aștepta epuizarea procedurii administrative reglementate prin textele de lege criticate, și cele care trebuie să aștepte epuizarea termenelor procedurale instituite prin art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013. Egalitatea părților în fața legii și a autorităților publice implică respectarea următoarelor cerințe: judecarea proceselor pentru toți cetățenii trebuie să se realizeze de aceleași organe și potrivit aceluiași reguli procedurale, aceleași drepturi procesuale trebuie acordate tuturor părților, instanța de judecată trebuie să realizeze un echilibru în situația procesuală a părților. Plasarea persoanelor aflate într-un raport sau conflict juridic pe poziții inechitabile, prin norme juridice care favorizează una dintre aceste părți, mai ales când una dintre părți exercită autoritatea publică conduce în mod inevitabil la înfrângerea principiului egalității.

14. Se arată că textele de lege criticate contravin și principiului neretroactivității legii, deoarece se aplică situațiilor constituite anterior intrării sale în vigoare. Legea nr. 165/2013 ar trebui să se aplice numai cererilor de chemare în judecată ce ar fi introduse după intrarea ei în vigoare.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 nu aduc atingere principiului neretroactivității sau celui al egalității în drepturi.

16. Se apreciază că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc însă atingere art. 15 alin. (2), precum și art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, îngrădind accesul la justiție. Astfel, în temeiul acestor norme coroborate cu art. 33 din același act normativ, cele mai multe acțiuni formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 au fost respinse. S-a acționat astfel asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificându-se în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*, în acest sens fiind și considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008. Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea acesteia în vigoare, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi.

17. Pe de altă parte, prevederile art. 4 aduc atingere art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece prin instituirea noilor reguli privind soluționarea dosarelor, care ar putea determina judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări fără

un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. Astfel, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese erau în curs de soluționare la data intrării în vigoare.

18. De asemenea, prevederile art. 4 raportate la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere accesului liber la justiție, deoarece legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, excepția de prematuritate fiind o excepție de fond, absolută și peremptorie care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă. Astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, o imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitate de a funcționa, chiar dacă numai cu privire la o anumită categorie de cauze și pentru o perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. În acest context, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă, contravine și principiului soluționării cauzelor într-un termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din Codul de procedură civilă, ce reprezintă o consacrare a art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Termenul optim de soluționare a unei cauze implică durata care asigură eficiența în realizarea justiției, iar previzibilitatea acestuia conferă părților posibilitatea de a estima evoluția etapelor procesuale în timp. Cât privește încălcarea dreptului de proprietate privată, se observă că acesta este supus unor ingerințe din partea legiuitorului care nu răspund întocmai cerințelor de legalitate și proporționalitate între interesele generale și imperativele apărării drepturilor fundamentale.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele depuse la dosar de autorul excepției, punctele de vedere depuse la dosar de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, concluziile autorului prezent și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut în actul de sesizare al Curții Constituționale, îl constituie prevederile art. XIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, precum și dispozițiile art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013.

22. Obiectul excepției, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia, îl constituie prevederile art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013, prevederile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare

în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 15 martie 2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 117/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și pentru modificarea art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 6 iulie 2012, a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, precum și a dispozițiilor art. 35 alin. (2) și art. 45 alin. (1) din Legea nr. 165/2013.

23. În consecință, Curtea urmează să se pronunțe asupra obiectului excepției, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia, textele de lege criticate având următorul cuprins:

— Art. XXIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013: *„Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.”;*

— Art. XXIII alin. (4) din Legea nr. 2/2013: *„În cazurile prevăzute la alin. (1)—(3), dosarele se trimit, pe cale administrativă, la instanțele devenite competente să le judece.”;*

— Articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012: *„(1) La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă, până la data de 15 mai 2013, emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri, prevăzute de titlul VII «Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv» din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) În perioada prevăzută la alin. (1), personalul din cadrul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților întocmește și ține la zi evidența dosarelor de despăgubire, înregistrate în mod legal la aceasta, înregistrează noi dosare de despăgubiri, analizează documentația existentă în aceste dosare în vederea soluționării legale a cererilor de despăgubire și ia măsurile necesare în scopul inventarierii și arhivării dosarelor de despăgubire depuse de către persoanele îndreptățite.”

— Art. 4 teza a doua, art. 34 alin. (1), art. 35 alin. (2) și art. 45 alin. (1) din Legea nr. 165/2013:

— Art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013: *„Dispozițiile prezentei legi se aplică, (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;*

— Art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013: *„Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la*

data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”;

— Art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013: „În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.”;

— Art. 45 alin. (1) din Legea nr. 165/2013: „Imobilele prevăzute în anexa nr. 2 lit. a) pct. 1, 2 și 4 la Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999, republicată, se restituie foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora, cu condiția menținerii afecțiunii de interes public pentru o perioadă de 10 ani.”

24. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, dispozițiilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 1 referitoare la protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013, precum și a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

26. Prin Decizia nr. 370 din 26 iunie 2014, nepublicată la data pronunțării în prezenta cauză, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013. În esență, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a mai examinat dispoziții legale similare, cuprinse în Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, în prezent abrogată, dispoziții care vizau același tip de măsuri ca și cele reglementate prin textele de lege criticate în prezenta cauză. Astfel, potrivit art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005, recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a legii menționate și care, potrivit acesteia, erau de competența curților de apel, urmau să se trimită pe cale administrativă la instanțele menționate, fără a se mai pronunța o hotărâre de declinare a competenței. Din perspectiva unor critici asemănătoare celor formulate în cauza de față, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 137 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”.

27. Cu acel prilej, Curtea a reținut, de asemenea, că soluția legislativă adoptată este constituțională chiar dacă, prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială, aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, cu condiția ca judecata să

se realizeze în complete cu compunere diferită. Curtea a constatat că reglementarea are caracter tranzitoriu, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. În plus, noua soluție legislativă nu instituie nicio discriminare și, ca atare, nu contravine nici principiului egalității de tratament între subiecții de drept.

28. Textele de lege criticate în cauza de față au un conținut normativ similar și sunt deduse controlului de constituționalitate prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate reținute în decizia menționată. De aceea, pentru identitate de rațiune, soluția va fi aceea de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

29. În plus, Curtea observă, astfel cum rezultă din expunerea de motive a Legii nr. 2/2013, că rațiunea adoptării normelor tranzitorii criticate în prezenta cauză a fost reprezentată de modificările intervenite prin noul Cod de procedură civilă sub aspectul competenței materiale a instanțelor judecătorești. Măsurile reglementate au ca scop asigurarea unei repartizări echilibrate a cauzelor pe rolul instanțelor, cu finalitatea aplicării în condiții optime a dispozițiilor noii reglementări procesuale civile.

30. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012, Curtea observă că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 19 iulie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiată o excepție de neconstituționalitate având o motivare similară. Cu acel prilej s-a reținut, în esență, că, în ceea ce privește dreptul de proprietate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenție; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie, deci, o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (hotărârile din 19 octombrie 2000 și 7 mai 2002, pronunțate în cauzele *Ambruosi împotriva Italiei*, paragraful 40, și *Burdov împotriva Rusiei*, paragraful 41).

31. Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă însă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind deci o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în contextul economic existent la data adoptării, caracterizat de restrângeri de natură bugetară și de dificultăți în menținerea echilibrului bugetar.

32. Soluția legislativă criticată reprezintă o normă temporară (fiind luată până la data de 15 mai 2013) care nu aduce atingere înseși substanței dreptului la valorificarea titlurilor de despăgubire, obligația statului urmând a se executa după acest termen, prin aceasta titularul dreptului la despăgubire nefiind nevoit să suporte o sarcină excesivă și disproporționată.

33. Măsurile stabilite prin actul normativ criticat sunt în acord cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la ocrotirea proprietății, de vreme ce urmăresc un scop legitim — echilibrul bugetar al unui stat aflat în criză economică — și sunt proporționale, având în vedere marja mare de apreciere a statului în domeniul politicilor economice și sociale, precum și echilibrul realizat de către stat prin măsurile respective.

34. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

35. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportat la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014*, nepublicată la data pronunțării în prezenta cauză, a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Întrucât autorul excepției formulează critici de neconstituționalitate care vizează dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 în interpretarea ce a fost exclusă cadrului constituțional prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, precum și faptul că decizia menționată a fost pronunțată la un moment ulterior sesizării instanței constituționale, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

36. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în cauză, instanța de judecată urmează să respecte Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității pot reprezenta temeiul unei cereri de revizuire, conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, raportat la incidența acestor ultime articole în speță.

37. În ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) și a dispozițiilor art. 45 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că aceasta este inadmisibilă, întrucât textele de lege criticate nu au legătură cu fondul cauzei, nefiind astfel îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

38. În ce privește dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că acesta consacră dreptul persoanei care se consideră îndreptățită de a se adresa instanței judecătorești în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de art. 33 și 34, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele menționate. Așa fiind, art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu este incident în cauză, neavând legătură cu soluționarea acesteia, în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

39. Curtea observă că prevederile art. 45 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 reglementează cu privire la restituirea în natură a unor categorii de imobile foștilor proprietari sau, după caz, moștenitorilor acestora, cu condiția menținerii afecțiunii de interes public pentru o perioadă de 10 ani, or, textul de lege criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei prin raportare la obiectul acesteia, astfel cum a fost anterior reținut.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucian Ioan Herescu în Dosarul nr. 4.968/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportat la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe.

III. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) și art. 45 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Pentru magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu,
semnează,
în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă,
prim-magistrat asistent,
Marieta Safta

*) Decizia nr. 269 din 7 mai 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind reglementarea situației juridice a unui imobil destinat construcției Complexului Național de Tenis din cadrul Complexului Sportiv Național „Lia Manoliu”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 864 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, al art. 10, 20 și 22 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea datelor de identificare ale imobilului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului a imobilului identificat în anexă, pe perioada realizării Complexului Național de Tenis de către Compania Națională de Investiții „C.N.I.” — S.A.

Art. 3. — La data finalizării construcției, respectiv la data semnării procesului-verbal de recepție finală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, imobilul revine de drept în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului prin Complexul Sportiv Național „Lia Manoliu”.

Art. 4. — După revenirea imobilului în domeniul public al statului se constituie, în condițiile legii, un drept de folosință gratuită în favoarea Federației Române de Tenis.

Art. 5. — Ministerul Tineretului și Sportului — Complexul Sportiv Național „Lia Manoliu” își va actualiza în mod corespunzător datele din inventar și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, vor opera modificarea anexei nr. 30 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul tineretului și sportului,

Gabriela Szabo

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 31 iulie 2014.

Nr. 665.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului —
Complexul Sportiv Național „Lia Manoliu”, care se actualizează

Nr. M.F.	Cod de clasificare	Adresa	Administratorul	Denumirea imobilului	Caracteristicile tehnice	Valoarea imobilului (în lei)
Se va atribui de MF	8.26.02	Țara: România, municipiul București, sectorul 2, bd. Basarabia nr. 37—39	Ministerul Tineretului și Sportului — Complexul Sportiv Național „Lia Manoliu” București (CUI 4203890)	Imobil teren + construcție	Teren în suprafață totală de 18.468 mp și construcție C1—depozit materiale și echipament sportiv cu suprafața construită desfășurată de 958 mp CF 232735	28.838.258

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind organizarea și funcționarea Consiliului pentru avizarea autorizării prin licență a operațiunilor cu produse cu dublă utilizare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2010 privind regimul de control al operațiunilor cu produse cu dublă utilizare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Consiliul pentru avizarea autorizării prin licență a operațiunilor cu produse cu dublă utilizare, denumit în continuare *Consiliul pentru avizare*, organ fără personalitate juridică aflat în coordonarea Ministerului Afacerilor Externe prin Departamentul pentru controlul exporturilor — ANCEX, denumit în continuare *ANCEX*, este înființat în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2010 privind regimul de control al operațiunilor cu produse cu dublă utilizare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile definite la art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare, au semnificațiile corespunzătoare.

Art. 3. — (1) Consiliul pentru avizare examinează și avizează cererile de licență pentru operațiunile cu produse cu dublă utilizare prevăzute la art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare.

(2) Consiliul pentru avizare examinează și evaluează și alte aspecte referitoare la operațiunile cu produse cu dublă utilizare, precum și orice alte activități în legătură cu funcționarea sistemului național de control al exporturilor, după cum urmează:

a) rapoartele naționale ale României, ca angajamente care derivă din implementarea rezoluțiilor Consiliului de Securitate al ONU, deciziile adoptate de Uniunea Europeană în cadrul politicii externe și de securitate comune și modalități de punere în aplicare a acestora, decizii ale Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa;

b) informări cu privire la dezvoltări internaționale semnificative pentru România;

c) mandatele unor delegații mixte la reuniuni ale regimurilor internaționale de control al exporturilor;

d) notificarea activității unor operatori economici, care nu fac obiectul unor cereri de licență, dar care pot fi de interes pentru aplicarea regimului de control al operațiunilor cu produse cu dublă utilizare.

(3) Dezbaterile, propunerile și recomandările Consiliului pentru avizare se consemnează în procesul-verbal al ședinței, care se semnează de toți membrii sau reprezentanții participanți.

(4) În baza procesului-verbal prevăzut la alin. (3) se emit hotărârile Consiliului pentru avizare, semnată de președintele acestuia și secretariat, precum și ordinul pentru eliberarea licențelor, semnat de președintele Consiliului pentru avizare.

Art. 4. — (1) În componența Consiliului pentru avizare intră reprezentanți ai următoarelor instituții, prin structurile specializate:

— Ministerul Afacerilor Externe — doi reprezentanți, dintre care unul este ministrul afacerilor externe, președintele Consiliului pentru avizare;

— Ministerul Apărării Naționale — doi reprezentanți, un reprezentant din partea structurii pentru armamente și un reprezentant din partea structurii de informații;

— Ministerul Afacerilor Interne — un reprezentant;

— Ministerul Economiei — un reprezentant;

— Serviciul Român de Informații — un reprezentant;

— Serviciul de Informații Externe — un reprezentant;

— Direcția generală a vămilor — un reprezentant;

— Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare, denumită în continuare *CNCAN* — un reprezentant. Nominalizarea reprezentanților structurilor specializate revine fiecărei instituții din care aceștia fac parte.

(2) Atunci când președintele Consiliului pentru avizare consideră că ordinea de zi impune aceasta, ședințele Consiliului pentru avizare se desfășoară cu participarea secretarilor de stat care coordonează domeniul controlului exporturilor din ministerele respective și a conducătorilor celorlalte autorități publice, prevăzute la alin. (1).

(3) La ședințele Consiliului pentru avizare pot participa, în locul membrilor titulari, alți reprezentanți, desemnați de aceștia, pe baza unei împuterniciri transmise secretariatului Consiliului pentru avizare.

(4) Atât membrii Consiliului pentru avizare, cât și reprezentanții acestora, desemnați potrivit prevederilor alin. (3), nu pot participa la luarea hotărârilor Consiliului pentru avizare în situațiile în care se află în conflict de interese, în condițiile legii.

(5) Încetarea calității de membru al Consiliului pentru avizare se face prin comunicarea instituției din care acesta face parte.

Art. 5. — (1) Președinția Consiliului pentru avizare este asigurată de către ministrul afacerilor externe.

(2) Ministrul afacerilor externe poate delega competența de asigurare a președinției Consiliului pentru avizare directorului general ANCEX.

(3) Conform art. 30 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare, activitatea de secretariat a Consiliului pentru avizare se asigură de către ANCEX.

Art. 6. — (1) Consiliul pentru avizare se întrunește în ședințe ordinare bilunare.

(2) În situații urgente, Consiliul pentru avizare se poate întruni în ședințe extraordinare, convocate de președintele Consiliului pentru avizare din inițiativa sa ori la cererea justificată a oricărui membru al Consiliului pentru avizare.

(3) Pentru clarificarea unor aspecte referitoare la operațiunile care fac obiectul cererilor de licență, președintele Consiliului pentru avizare poate invita la ședințe persoanele sau reprezentanții persoanelor solicitante.

Art. 7. — (1) Consiliul pentru avizare își desfășoară activitatea în prezența a cel puțin 5 membri, dintre care obligatoriu reprezentantul CNCAN, în cazul operațiunilor cu produse cu dublă utilizare din domeniul nuclear.

(2) În situația în care nu se îndeplinește cvorumul, ședința se amână și răspunderea administrativă pentru toate implicațiile care decurg din aceasta revine ministerelor sau autorităților publice care nu au asigurat participarea propriilor reprezentanți.

Art. 8. — (1) În vederea examinării cererilor de licență, în cadrul ședințelor Consiliului pentru avizare, șefii structurilor din cadrul ANCEX vor prezenta principalele elemente ale cererilor de licență, așa cum acestea rezultă din analiza documentelor puse la dispoziție de solicitanți și din rapoartele de control în legătură cu operațiunea care face obiectul cererii de licență.

(2) În elaborarea hotărârii, Consiliul pentru avizare va avea în vedere necesitatea soluționării cererilor de licență în termenul legal de 45 de zile, care se calculează de la data depunerii de către solicitant a documentației complete necesare.

(3) Dacă unul sau mai mulți membri ori reprezentanți solicitanți clarificări suplimentare, Consiliul pentru avizare poate stabili aplicarea procedurii de luare a hotărârii în două etape. În această situație cererea de licență rămâne în examinarea Consiliului pentru avizare până la finalizarea verificărilor solicitate.

(4) Hotărârile Consiliului pentru avizare se adoptă prin consensul membrilor prezenți, desemnați potrivit art. 4 alin. (1).

(5) Blocarea consensului de către unul sau mai mulți membri ai Consiliului pentru avizare trebuie să se facă cu motivarea scrisă, în fapt și în drept, a considerentelor avute în vedere.

(6) În situația lipsei consensului se aplică prevederile art. 4 alin. (2).

(7) Dacă nu se realizează consensul în condițiile prevăzute la alin. (6), cererile de licență se avizează nefavorabil.

Art. 9. — (1) Informarea privind ordinea de zi a ședințelor ordinare se transmite membrilor Consiliului pentru avizare de

către secretariatul Consiliului pentru avizare, cu cel puțin două zile lucrătoare înainte de data ședinței.

(2) Pentru ședințele extraordinare, informarea și avizele pot fi transmise prin telefon sau e-mail, urmând ca avizul membrilor Consiliului pentru avizare să fie reconfirmat în scris sau cu ocazia următoarei ședințe ordinare.

(3) Documentele de lucru ale Consiliului pentru avizare pot fi consultate de către membrii acestuia sau de către reprezentanții lor la sediul ANCEX.

Art. 10. — (1) Hotărârea Consiliului pentru avizare este de avizare favorabilă sau de avizare nefavorabilă a cererilor de licență.

(2) Hotărârea Consiliului pentru avizare poate fi contestată în condițiile prevăzute la art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare.

Art. 11. — Documentele Consiliului pentru avizare sunt gestionate de către ANCEX și se clasifică conform prevederilor legale.

Art. 12. — (1) Ședințele Consiliului pentru avizare au loc, de regulă, la sediul ANCEX.

(2) În situația în care ședințele se desfășoară în alt sediu, aceasta se va comunica de către ANCEX odată cu transmiterea informării privind ordinea de zi, conform art. 9 alin. (1).

Art. 13. — Cheltuielile aferente funcționării Consiliului pentru avizare se asigură din bugetul Ministerului Afacerilor Externe.

Art. 14. — Relația cu mijloacele de informare în masă și calitatea de purtător de cuvânt în legătură cu activitățile desfășurate de către Consiliul pentru avizare sunt asigurate de către președintele acestuia.

Art. 15. — Anual, secretariatul va elabora raportul privind activitatea Consiliului pentru avizare în anul precedent, pe care îl prezintă acestuia spre adoptare. După adoptare, raportul este transmis ministrului afacerilor externe.

Art. 16. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 2.429/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului pentru avizarea licențierii operațiunilor cu produse și tehnologii cu dublă utilizare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 6 ianuarie 2005.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul economiei,

Constantin Niță

p. Ministrul apărării naționale,

Valeriu Nicuț,

secretar de stat

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru modificarea Metodologiei de monitorizare a pieței cu amănuntul de energie electrică, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 60/2008

Având în vedere prevederile art. 9 alin. (1) lit. ș) și alin. (4) lit. j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Metodologia de monitorizare a pieței cu amănuntul de energie electrică, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 60/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 22 iulie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 54 va avea următorul cuprins:**

„Art. 54. — Rapoartele, analizele sau informările menționate la art. 51 se întocmesc de către compartimentul de monitorizare

din cadrul ANRE în funcție de evenimentele apărute în piața cu amănuntul de energie electrică sau de solicitările punctuale ale conducerii ANRE și/sau instituțiilor abilitate.”

Art. II. — Direcția generală piață de energie electrică din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Niculae Havrileț

București, 6 august 2014.

Nr. 76.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea Metodologiei de monitorizare a pieței angro de energie electrică pentru aprecierea nivelului de concurență pe piață și prevenirea abuzului de poziție dominantă, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 35/2006

Având în vedere prevederile art. 9 alin. (1) lit. ș) și alin. (4) lit. j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Metodologia de monitorizare a pieței angro de energie electrică pentru aprecierea nivelului de concurență pe piață și prevenirea abuzului de poziție dominantă, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 35/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.022 din 22 decembrie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 60 va avea următorul cuprins:**

„Art. 60. — Compartimentul de monitorizare din cadrul Autorității competente întocmește rapoarte, analize sau

informări către conducere în funcție de evenimentele apărute în piața angro de energie electrică sau de solicitările punctuale ale conducerii ANRE și/sau instituțiilor abilitate.”

Art. II. — Direcția generală piață de energie electrică din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Niculae Havrileț

București, 6 august 2014.

Nr. 77.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

